

ใครไม่หึง คุณหึง

อาทิตย์ นິพนอล

สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม อ.ล.ก.

เวลา แป๊บเดียวก็ถึงวันที่เราต้องเดินทางลัดฟ้าไปทำมฤตยูที่มณฑลยูนนานกันแล้ว และก็ต้องขอออกตัวอย่างเช่นทุกครั้งว่ามีข้อมูลเกี่ยวกับที่ที่จะไปน้อยมาก จากคำบอกเล่าที่พยายามไปถามได้มากก็ดูจะเชื่อได้บ้างเชื่อไม่ได้บ้าง แต่ที่แน่ๆ คือสภาพอากาศคงจะแปรปรวนแน่นอน เพราะเราไปกันในช่วงฤดูมรสุมพอดี (ทั้งบ้านเรา และบ้านเขา) แค่นี้ก็ตื่นเต้นจะแย่แล้ว บางเสียงบอกว่าสามารถซื้อมอเตอร์ไซด์มาเที่ยวกันจากเมืองไทยได้เลยด้วยนะ เยี่ยมจริงๆ

เราเดินทางกันด้วยสายการบินชานตง...คือเที่ยวบินน้อยพอสมควร น้อยจนระแวงว่าจะถูกหลอกหรือเปล่า เขาจะให้เรานั่งในตู้คอนเทนเนอร์แล้วโหลดลงใต้เครื่องหรือเปล่า ไม่มีใครรู้ ไปวัดดวงกันที่หน้างานเลย แล้วความเดือดแวกก็มาเยือน เพราะสมาชิก 2/3 ของทริปนี้จำเวลาผิด คิดว่าเครื่องออกตอนตี 1 เลยรีบแหกขี้ตามาถึงสนามบินตั้งแต่ 3 ทุ่ม แต่เปล่าเลย มันบินตี 3 จะ รอกันแบบข้ามภพข้ามชาติ ง่วงก็ง่วง หิวก็หิว สภาพก่อนเดินทางดูน่าสมเพชเวทนาต่อผู้พบเห็นมาก (เอาจริงๆ ตอนนั้นสนามบินสุวรรณภูมิเริ่มเหมือน บขส. เข้าไปทุกที คนมหาศาล แทบไม่มีที่นั่ง) และในที่สุดก็ได้เวลาเครื่องขึ้นแล้ว ทันใดนั้นเอง บรรยากาศรอบตัวกลายเป็นจีนไปจนหมดสิ้น ไร้ร่องรอยของชาวสยามใดๆ บนเครื่องบินลำนี้

เราใช้เวลาเดินทางประมาณ 2 ชั่วโมงเท่านั้นเอง (เร็วกว่าขับรถจากที่ทำงานกลับบ้านซะอีก) และที่พิเศษคือได้รับแจกอาหารด้วยนะ อาหารจีนมือแรกของทริปมาในรูปแบบของฟอยล์ห่ออาหาร ลักษณะเป็นก้อนกลม ไม่เล็กไม่ใหญ่ ออกแนวแบนๆ หน้อย สมาชิก

ที่เริ่มหิวจนหน้ามืดปนจั่วเจียเลยรีบเปิดห่อออกด้วยความเร็วแสง พบว่ามันคือ “แฮมเบอร์เกอร์” (汉堡包 ฮั่นเป่าเปา แต่เหมือนว่าคนจีนจะเรียกกันแค่ 汉堡 เจีย) นั่นเอง แต่พอกัดเข้าไปแล้วกลับไม่แน่ใจว่าเป็นรสชาติอะไร นางทำหน้าที่เหยงเฟอพร้อมกับหันมาถามเป็นเชิงว่าคิดเหมือนกันหรือเปล่าวะ ไอ้เราก็กำลังสะลึมสะลือ แอบเห็นที่หน้าห่อมีคำว่า 鸡肉 (จีโ่ว) แปะอยู่ ไซ้แล้ว มันคือ เนื้อไก่ สบายใจไปเปล่าละหนึ่ง แต่ขอบอกว่าเป็นไก่ที่ค่อนข้างจืดมาก เพราะลองเปิดได้ดูเป็นลักษณะคล้ายแผ่นฟิล์มบางๆ เคลือบหน้าขนมปังอยู่อย่างน่ารำกึญาที่นั่นคิดในใจว่า ทริปจีนของเราเริ่มต้นขึ้นจริงๆ แล้วละ...

รุ่งสางเราก็เดินทางมาถึงสนามบินฉางชู่ (昆明长水国际机场 คุณหึง ฉางชู่ กว๋อจี้ จี้ฉาง) เป็นสนามบินขนาดใหญ่พอสมควร และเป็นเหมือนสนามบินชุมทางของมณฑลนี้ เพราะว่าคุณหึงเป็นเมืองหลวงและเมืองใหญ่ที่สุดของมณฑลนี้นั่นเอง ตัวสนามบินตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของตัวเมือง ไกลออกไปประมาณ 30-45 นาทีด้วยรถไฟใต้ดิน สารภาพว่าไม่ได้คาดหวังกับสนามบินว่า

จะต้องเลิกเลอเพอร์เฟกต์ จะว่าด้วยอคติหรืออะไรก็ไม่รู้ละ แต่สนามบินนี้ทำให้เราประหลาดใจ กว้างใหญ่ และสะอาดสะอ้านกว่าที่ประเมินไว้มาก ได้ความดั่งนั้นก็เลยรีบพากันไปบุกห้องน้ำเพื่อเตรียมตัวให้พร้อมก่อนที่จะไปเผชิญโชคชะตากัน เพราะเราจะอยู่ในสภาพนี้ไปเกือบๆ 2 วันเลยทีเดียว ทำไม่ต้องเป็นแบบนั้น...ต้องรอดติดตาม (ลืมเล่าไปว่า ความเดือดที่ 2 คือ คณะกระเหรี่ยงไทยไม่ได้เขียนใบเข้าประเทศ ก็เอะใจแล้วละว่าทำไมถึงปล่อยเรามาตัวเปล่าขนาดนี้ พยายามถามกันในที่ที่ว่าเขาแจกใบตอนไหน ตอนกำลังหลับหรือเปล่า สมาชิกที่นอนไม่หลับตลอดการเดินทางจึงรีบล่ำทักว่า “ไม่มีเลยเว้ย” ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะมาพยายามใช้ภาษามือชี้โบชี้เบ๊ไปทางเสาดันหนึ่งที่มีกองใบเข้าประเทศวางอยู่อย่างกระจัดกระจาย คล้ายกับว่ามีคนแบบเราทำมาก่อน นี่ก็ไม่รอช้า รีบพุ่งตัวไปกรอกอย่างไร โดยที่ไม่รู้เลยว่ากรอกผิดใบ (ผิดสี)...เอวาะ กรอกใหม่ก็ได้ คนบริเวณนั้นเริ่มทยอยเข้าเมืองไปกันหมดแล้ว เหลือแต่เรา เราที่เคียดอย่างน่าอดสู จนเจ้าหน้าที่คงชี้เกียจจรอ บวกกับทนดูสภาพไม่ไหว รีบเข้ามาทักด้วยภาษาอังกฤษที่ฟังยาก และเร็วมากประมาณว่าไม่ต้องกรอกแล้ว ตามมาๆ แล้วพาเราผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองเข้ามาได้น่าเวทนาจริงๆ)

ถึงกระนั้น ความท้าทายแรกของทริปนี้ก็มาถึงเร็วมาก จริงๆ สามารถเดินทางเข้าเมืองได้หลายวิธี แต่เราเลือกใช้บริการ “รถไฟใต้ดิน (地铁 ตั๊ตเตีย) 0” เพราะดูจะสะดวกที่สุด ไหนจะต้องชนของ ไหนจะวงอีก จากข้อมูลที่มาพบปะว่า ณ ปัจจุบันมีสายรถที่ให้บริการเพียง 4 สายจากที่ตามแผนในอนาคตคือ 6 สาย (และกำลังจะเป็น 7 สายในเร็วๆ นี้) ทำให้การเดินทางเกือบจะสะดวกโยธิน แต่ก็ไม่ถึง

ขนาดนั้น เพราะต้องเปลี่ยนสายถึง 4 ครั้งเลยทีเดียว เรียกได้ว่าเย็นไปตามๆ กัน นี่ยังดินะที่สายไม่ได้เยอะมากแบบญี่ปุ่น ไม่อย่างนั้นคงใช้เวลานานกว่านี้อีก จุดหมายปลายทางของเราในวันแรกของทริปนี้อยู่ที่สถานีรถไฟคุนหมิง (昆明火车站 คุนหมิง หัวเซอจ้าน) ระทึกใจยิ่งกว่า ตื่นเต้นยิ่งกว่า...

Small Tips

จะบอกว่า รถไฟใต้ดินที่คุนหมิงจะมีจุดตรวจสัมภาระเหมือนในสนามบินอยู่แทบจะทุกสถานีเลยทีเดียวได้ใจหนึ่งก็รู้สึกที่น่าเบื่อมาก (ของบ้านเราแค่แง้มกระเป๋าให้ดูก็ว่าน่าเบื่อแล้ว) ลองนึกสภาพสัมภาระมากมาย ต้องคอยเอาขึ้นสายพาน ยกขึ้นยกลง แล้วนี่เปลี่ยนสายถี่เวอร์ ก็ยกขึ้นยกลงกันสนุกเลยจะ แต่อีกใจหนึ่งก็รู้สึกว่า ดีเหมือนกัน ปลอดภัย เพราะประเทศจีนมีประชากรเยอะ ร้อยพ่อพันแม่ ใครปรารถดีแค่ไหนก็ไม่มีใครรู้ ควรจะตรวจเข้มๆ แบบนี้ก็ดีแล้ว ในตัวรถก็จะคอยมีประกาศสำคัญๆ ให้ดูตลอด อ่านไม่เข้าใจก็ดูภาพเขาก็ได้ มีทั้งภาษาจีน และอังกฤษ สบายหายห่วง